

Alle dagen vaderdag

Ruud van Gessel verhaalt over zijn vader: een man in de war

Bij de politie

Bij elk seizoen hoort wel een herinnering, een herinnering die nu soms bitter is. Waarom bitter? Bij het wisselen van de jaargetijden lijkt mijn vader telkens in de war te raken. Dat is dan altijd goed voor de nodige telefoontjes. Soms meer dan tien op een dag. Ik moet bekennen dat ik vaak ook niet meer opneem. Op je mobiel zie je tegenwoordig direct wie er belt. Het aanbreken van de lente geeft de meeste zorg. Het is alsof mijn vader, net als de natuur, opnieuw wakker wordt. Jammer genoeg leidt dat bij hem tot negatieve gevoelens. Het is alsof hij voelt dat de lente voor hem geen nieuw leven betekent.

‘Mijn vader was scheldend op straat aangetroffen, zwaaiend met geld in zijn hand’

Het betekent voor hem juist dat zijn leven dicht bij het einde komt. Hij wordt er opstandig van. En de oerkracht van de ontkiemende natuur maakt hem achterdochtig. Hij luistert niet meer en hoort slechts het kwaad.

Dat kreeg afgelopen lente een bizarre wending. In de buurt waar hij woont, trok een zoon opnieuw bij zijn ouders in. De man had relatieproblemen. Toen dat aan mijn vader op straat verteld werd, toonde hij in eerste instantie zijn medeleven. Hij gunt iedereen natuurlijk een leven in harmonie en geluk. Maar wat gebeurde? Hij was nog geen minuut thuis of de kracht van de nieuwe lente nam de macht in zijn hoofd over. ‘Hier was sprake van een complot’, bulderde het in zijn geest. De teruggekeerde zoon was uit op zijn huis!

Wie dat niet wilde geloven, zat in het complot! Daar hoorde ik natuurlijk ook bij. Ik was zelfs verantwoordelijk voor de komende huisuitzetting. Mijn telefoon begon weer onophou-

delijk op te lichten. Het geluid had ik inmiddels uitgezet. Maar uiteindelijk ging ik toch maar bij hem langs. Niets hielp. Hij zag alleen nog maar het duister in zijn hoofd, waarvan ik nu weet dat het er langzaam uit moet razen. Zo gaat het immers al jaren.

De donkere voorjaarsstorm in zijn geest woedde dit jaar wel erg hevig. En toen mijn telefoon op een avond met een voor mij onbekend nummer oplichtte, wist ik dat ik moest opnemen. Het was de politie. Mijn vader was scheldend op straat aangetroffen, zwaaiend met geld in zijn hand. Dat ‘ze’ niet moesten denken dat ze hem op straat konden zetten, want dan ging hij gewoon het land uit, had hij geroepen. Een vriendelijke meneer had hem naar het bureau gebracht, want waar hij woonde wist hij niet meer.

Of ik hem op wilde halen, vroeg een aardige agente. Daar zat hij dan, de automatische deur was vastgezet omdat hij steeds wilde weglopen. Ik zag aan zijn gezicht dat het in zijn hoofd rustig was geworden, hij praatte honderduit. De agente gaf mij nog het advies om zijn naam en adres en mijn mobiele telefoonnummer in de binnenkant van zijn jas te naaien.

In de auto naar huis vroeg hij mij waarom hij eigenlijk in het ziekenhuis was geweest. Dat hij op het politiebureau had gezeten, bracht ik hem niet aan zijn verstand. Ik verloor even mijn geduld en had daar direct weer spijt van. Even was er bij hem een moment van helderheid: “Bij de politie? Nou en! Daar heb ik recht op. Ik was even de weg kwijt.”

www.ruudvangessel.nl